

ת"פ 20690/10/14 - מדינת ישראל נגד מ א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20690-10-14 מדינת ישראל נ' א

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
מ א

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, בשני אישומים בעבירות הבאות:

תקיפת בת זוג הגורמת חבלה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין");
תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 25.9.14, ביקשה אשתו של הנאשם (להלן: "המתלוננת") לבקר את הוריה. הנאשם אסר עליה ללכת ולצאת מביתם (להלן: "הבית") במשך שלושה ימים. בעקבות זאת, קיללה אותו המתלוננת. בתגובה, היכה הנאשם את המתלוננת בראשה. כתוצאה מהתקיפה שכבה המתלוננת על הרצפה, ורק כעבור רבע שעה הצליחה לקום, לקחת את בתם התינוקת (להלן: "התינוקת") ולהרגיעה אותה. המתלוננת קיללה את הנאשם על מעשיו, והוא בתגובה שב והכה אותה בראשה, בעודה אווזת את התינוקת.

בהמשך, איים הנאשם לגרש את המתלוננת, אמר לה כי היא מגורשת והורה לה לצאת מהבית בידיים ריקות. המתלוננת החלה לארוז את בגדיה ואת בגדי התינוקת, אך הנאשם אמר לה שלא תיקח דבר עבור התינוקת ואיים כי אם מישהו ממשפחתה יעז לקחת את התינוקת הוא יהרוג אותו ואותה.

אחיה של המתלוננת הגיע לבית, לבקשתה, יחד עם דודה, כאשר בבית נכחו גם הוריו של הנאשם. במהלך וויכוח, הנאשם הודה בפני הנוכחים כי היכה את המתלוננת וגירש אותה, ולא ראה בכך כל פסול. בהמשך, לקח הנאשם את התינוקת מידיה של המתלוננת, ואיים על עליה, על אחיה ודודה, שיפגע במי שינסה לקחת ממנו את התינוקת. והמתלוננת, אחיה ודודה, סולקו מהמקום ללא התינוקת, אשר נותרה בידי הנאשם והוריו.

בהתאם לאישום הנוסף, כשנה וחודשיים עובר לאישום שלעיל, תקף הנאשם את המתלוננת בבית, עת הייתה בהריון בחודש השלישי, ללא כל סיבה, בכך שהיכה אותה באמצעות ידיו בכל חלקי גופה, תוך שהוא הטיח בה:

"שימות מה שיש לך בבטן, ואני יתגרש ממך, אני יתפטר ממך".

2. בטרם נשמעו טיעונים לעונש, התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם. בהתאם לאמור בתסקיר, הנאשם והמתלוננת נישאו לפני כשלוש שנים כאשר הנאשם היה בן 24 והמתלוננת בת 22. שירות המבחן למד משיחות שערך עם המתלוננת, כי בני הזוג חוו קשיים ומתחים בתחילת הקשר הזוגי, אך לאחר שנערכה סולחה בהתערבות בני משפחתם, הם חזרו לחיות ביחד, תוך שינוי משמעותי ביחסו של הנאשם כלפיה. הנאשם לא חזר לאליומות מאז ששבו לחיות ביחד, למעלה משנה. שירות המבחן ציין, כי הנאשם בעל מערכת ערכים נורמטיבית ויכולות לנהל אורח חיים תקין, נעדר הרשעות קודמות, קיבל אחריות על מעשיו וביטא חרטה כנה על מעשיו. עוד התרשם שירות המבחן, כי לא קיימים אצל הנאשם דפוסי התנהגות וערכים אלימים. לצד זאת, כשנקלע למצבים מתסכלים ומלחיצים, מתקשה הנאשם לעיתים להתמודד בדרכים מקובלות ונוהג להגיב בצורה אימפולסיבית ואלימה. לאור השינוי שחל ביחסים בין בני הזוג, חידוד גבולות המותר והאסור בשל ההליך הפלילי ומעצרו של הנאשם, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש של "צ' בהיקף נרחב, מאסר מותנה והתחייבות כספית להימנע מעבירות בעתיד.

3. הממונה על עבודות השירות מצא את הנאשם כמתאים לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

4. המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירות, טענה כי יש לראותן בחומרה, ובמיוחד בשל העובדה שמדובר באליומות כנגד בת זוג. לפיכך, עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 10 ל-30 חודשי מאסר לגבי האישום הראשון, ומתחם הנע בין 7 ל-24 חודשי מאסר בגין האישום השני. בנוסף, טענה המאשימה כי על אף התסקיר החיובי, לא ניתן להתעלם ממאפייני האישיים הבעייתיים של הנאשם, ומשכך - אין מקום לקבל את המלצת שירות המבחן. לנוכח הודאת הנאשם והעדר עבר פלילי, עתרה המאשימה למקם את הנאשם בתחתית מתחמי הענישה.

ב"כ הנאשם עתר להתחשבות בכך שהנאשם והמתלוננת חיים שוב ביחד, מזה כשנתיים, ביחסים מצוינים, והם מצפים ללידת ילדם השני. עוד טען, כי יש להתחשב בעמדת המתלוננת אשר מבקשת שבעלה לא ירצה מאסר. לפיכך, עתר לאימוץ המלצת שירות המבחן.

5. המתלוננת העידה לעונש, מסרה כי הנאשם פעל בפרץ של עצבים, אך מאז היחסים ביניהם תקינים, היא אינה סובלת מאליומות, והם אוהבים הנאשם אחד את השני.

הנאשם בעצמו טען כי שילם על מעשיו אף יותר ממה שהגיע לו, וכי נקלע לחובות בגין ההליך והישיבה הממושכת במעצר בית.

מתחם הענישה

6. בטרם קביעת מתחמי ענישה, על בית המשפט לקבוע תחילה האם מדובר ב"אירוע" אחד, ומכאן קביעת מתחם ענישה אחד, או שמא מדובר במספר אירועים, ובהתאם לכך קביעת מספר מתחמי ענישה (ראו ע"פ 8641-12 **סעאד נ' מדינת ישראל** (8.5.2013)). לשם בחינת סוגיה זו, אימץ בית המשפט העליון את מבחן הקשר ההדוק, אשר נקבע בדעת רוב בעניין ג'אבר (ע"פ 4910-13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)), וכן פסיקה אשר אימצה מבחן זה, עד לקביעה האחרונה במסגרת דנ"פ 6999/16 **ערן מזרחי נ' מדינת ישראל** (22.5.16)).

אציין, כי רף הענישה המכסימלי בעת הגדרת מתחם הענישה, מורכב מצרף עונשי המכסימום שניתן להטיל בגין כל אחד מהמעשים (ע"פ 3614/14 גיא פן נ' מדינת ישראל, (29.06.2015), פסקאות 140-141).

בחינת נסיבות ביצוע העבירות במקרה הנדון, מצביעה על מעשי אלימות אותם היפנה הנאשם כלפי בת זוגו בביתם, על רקע דומה של תחושת שליטה במתלוננת והטלת אימה עליה. מדובר במעשים שבוצעו בשתי הזדמנויות בהפרש של כשנה, אשר המוטיבציה העבריינית להן היא זהה. נסיבות אלה מביאות את המקרה הנדון לגדרי אותה מסכת עבריינית, המציבה אותו כ"אירוע אחד" הכולל מעשים שונים. יש להתייחס, בעת קביעת מתחם הענישה, לריבוי העבירות ולנסיבות ביצוען.

אלימות כלפי אחר, מהווה פגיעה בזכות הפרט לשלמות גופו ולביטחונו האישי. יש לייחס למעשים אלה משנה חומרה, כאשר מדובר באלימות הננקטת כלפי בת זוג, החיה עם אותו אדם אלים תחת קורת גג אחת, בתא משפחתי מצומצם, האמור להוות עבודה משענת ומקום מבטחים. עבירות אלה, נפוצות, וכן הקושי של קורבנות העבירה להתלונן, הביאו את המחוקק להחמיר בענישה שנקבעה לגביהן. באופן דומה, וכחלק מהצורך במלחמה בתופעה זו, החמירה אף הפסיקה את רף הענישה: **"לא די ברטוריקה מרתיעה המוקיעה את עבירות האלימות במשפחה, ויש לגבות את האמירות החשובות שבפסקי הדין בענישה הולמת"** (ע"פ 792/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (14.02.2011)).

יש לבחון את נסיבות ביצוע העבירה, המשתנות באופן משמעותי בין מקרה למקרה בעבירות מסוג זה, ולהקנות להן משקל בעת קביעת מתחם הענישה. יש להדגיש, כי **"לא ניתן, לטעמי, לקבוע אפרוורית מתחם ענישה הולם אחיד לכל עבירה ועבירה, וגם לא יהיה נכון לנסות וללכת בדרך זו"** (רע"פ 4088/13 **הדרי נ' מדינת ישראל**, (11.06.2013)). ראו עוד את משקלן המשמעותי של נסיבות ביצוע העבירה, בעת קביעת מתחם הענישה ההולם, בע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל**, (05.06.2013), פסקאות 8-9; ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזגיי נ' מדינת ישראל**, (15.01.2014), פסקה 25).

7. בחינת נסיבות ביצוע העבירות במקרה זה, מעלה כי הנאשם נקט באלימות כנגד בת זוג, על רקע של מה בכך: במקרה הראשון היה זה אך בשל רצון המתלוננת לצאת את הבית ולבקר את משפחתה. הנאשם סרב ואף הגביל את יציאת המתלוננת מהבית למשך שלושה ימים. בהמשך, נקט הנאשם באלימות משמעותית, כאשר היכה את המתלוננת במקום רגיש, בראשה, באופן אשר הותיר אותה

שרועה על הרצפה משך דקות ארוכות. הנאשם לא הסתפק באלמות זו, ואף לאחר שהמתלוננת קמה מהרצפה והרגיעה את בתם, שב הנאשם והכה בה בראשה, בעודה אוחזת בתינוקת. בהמשך, איים הנאשם על המתלוננת כי יגרש אותה, ואף איים עליה שלא תיקח את בתם התינוקת. הגעת בני משפחת המתלוננת למקום, לא מנעה מהנאשם להמשיך באיומיו. במקרה השני, המוקדם מבין השניים, הכה הנאשם את המתלוננת, ללא כל סיבה ברורה, על אף היותה בהריון, תוך שהוא מקלל אותה ואת העובר שבבטנה.

הנאשם נקט באלמות משפילה, שתלטנית, תוך אמירות מבטלות, אלימות המביעה חוסר כבוד כלפי המתלוננת כבת זוג וכאדם. לצד זאת, יש לתת משקל לכך שלא נגרמו חבלות משמעותיות, וכן מדובר בשני מקרים מסויימים, זאת בשונה מאלימות מתמשכת המוכרת מתיקים דומים.

לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל, וכן בהתחשב בפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין שבעה חודשי מאסר, ועד למאסר בפועל למשך 24 חודשים.

העונש המתאים

8. הנאשם אדם צעיר, ללא כל עבר פלילי, העומד לדין לראשונה בחייו. הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן, וקיבל אחריות על מעשיו. מאז ביצוע העבירות, חלפו כשנה ועשרה חודשים, תקופה במהלכה שבו הנאשם והמתלוננת להתגורר יחדיו. כפי שהעידה המתלוננת בבית המשפט, הנאשם שינה את דרכיו, ולא נרשמה כל אלימות כלפיה. שירות המבחן התרשם אף הוא, כי הנאשם שואף לניהול אורח חיים נורמטיבי, והפנים את הפסול בהתנהגותו כלפי המתלוננת. יצוין עוד, כי אשתו של הנאשם נמצאת בהריון נוסף. לא נעלמה מעיני העובדה שהנאשם לא עבר הליך טיפולי במסגרת שרות המבחן, אולם השינוי בהתנהגותו חל בעקבות מעצרו, מעצר הבית בו שהה, וכן מעורבות משפחות בני הזוג בסולחה שנערכה. לא ניתן להמעיט בהשפעת גורמים אלה על הפנמת הפסול והאסור, ועל הרתעה עתידית, במיוחד כאשר שרות המבחן התרשם בעצמו מהשינוי שעבר הנאשם. דומה כי דברי המתלוננת לגבי השינוי שחל במערכת היחסים ביניהם, מהווים עדות חיה לגבי סיכויי השיקום הממשיים הקיימים. בנסיבות מקרה זה, תוך מתן משקל אף להשפעת העונש שיוטל על היחסים בין בני הזוג, ומכאן על המשך שיקום הנאשם, אני מוצא כי מדובר באחד המקרים בהם יש לסטות לקולא ממתחם הענישה, בשל סיכויי שיקום הנאשם.

9. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, וכן התחשבתי בתקופת המעצר שריצה הנאשם ובתקופת מעצר הבית בו היה נתון, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שרות, זאת בהתאם לחוות דעת הממונה.
- ב. 7 חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. 3 חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות

איומים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ז סיוון תשע"ו, 03 יולי 2016, במעמד הצדדים, ב"כ המאשימה עו"ד זיוה לדרמן, הנאשם וב"כ עו"ד בלום.